

kunnen voldoen', zich genoodzaakt bij de Weth hun faillissement aan te vragen ⁴⁷⁾.

Atkinson kwam op 25 juni 1767 met zijn crediteuren tot een akkoord ⁴⁸⁾, de inhoud ervan is ons helaas niet bekend. Kennelijk hadden de schuldeisers en de stedelijke autoriteiten hun vertrouwen in Atkinson geenszins verloren en wilde men hem volledig de mogelijkheid tot herstel bieden. De Weth homologeerde het akkoord op 14 juli 1767 door Atkinson te zijnen verzoeken als koopman te rehabiliteren. Atkinson moest zich verbinden zijn bij het akkoord onafgelost gebleven schulden in de loop van de tijd volledig te delgen. De crediteuren waren uiterst mild. Atkinson werd tot het voeren van zijn persoonlijke staat een bedrag van 3500 gulden per jaar toegestaan en hiernaast mocht hij, staande de periode van volledige schulddelging een vermogen opbouwen van 14.000 gulden. Pas wat hij daarboven zou gaan bezitten moest ter aflossing worden aangewend. Een commissie van twee zou op de naleving der overeenkomst toezien door eens in de drie jaar Atkinsons boeken te controleren. Bij wanprestatie zou zo nodig de Weth ingrijpen ⁴⁹⁾. Overigens werd een verzoek tot rehabilitatie niet gauw afgewezen, gebeurde zoiets al dan moest men het bepaald bont hebben gemaakt: uit handelspolitieke overwegingen was er het stadsbestuur alles aan gelegen faillissementen en surséances van betaling zo soepel mogelijk te regelen; bij de naar onze begrippen weinig ontwikkelde, gebrekkige financieel-economische structuur en techniek van de achttiende eeuw was niet alleen de kans op failleren veel groter dan thans, maar ook de mogelijkheid tot regeneratie. En de kooplieden die met hun failliete debiteuren een akkoord tot surséance van betaling sloten, zullen zeker ook door de gedachte 'cras mihi' tot soepelheid zijn aangespoord.

Na het rampjaar 1767 verdwijnen uit de notariële archieven de totdien zo veelvuldig voorkomende charterpartijen. In 1771 bij voorbeeld vinden we, afgezien van enige volmachten, alleen een akte van borgstelling van Atkinson: het stuk toont overigens wel aan dat Atkinson op dat tijdstip redelijk solvent werd geacht ⁵⁰⁾. Deze verandering in de aard der stukken is opvallend. Zonder twijfel heeft Atkinson, door schade en schande wijzer geworden, in zijn bedrijfspolitiek een grotere voorzichtigheid dan vroeger betracht, maar ook kapitaalschaarste kan de koopman hebben